

Nr 14

Utlåtande i anledning av väckt motion angående utbetalningen av belopp som enligt naturvårdslagen nedsatts hos länsstyrelse.

Tredje lagutskottet har behandlat en i riksdagens första kammare väckt och till lagutskott hänvisad motion, nr 697, av herr *Fälldin*.

I motionen hemställes att riksdagen måtte besluta att 34 § första stycket naturvårdslagen den 11 december 1964 ändras genom att följande satsers tillägges: »; dock att utbetalning av nedsatt belopp må ske till vederbörande fastighetsägare eller till den, vilken ersättningen eljest tillerkänts, där det visas att fordringsägare lämnat medgivande därtill».

Till stöd för yrkandet anför motionären bland annat att fastighetsägare, som tillerkänts ersättning på grund av åtgärd enligt naturvårdslagen, i flertalet fall inhämtar medgivande från inteckningshavare att det hos länsstyrelsen nedsatta beloppet får utbetalas till fastighetsägaren i stället för att delas ut på intecknad fordran. Inteckningshavarna utgår därvid från att inteckningarna förblir gällande till hela sina belopp. Denna uppfattning delas av åtskilliga länsstyrelser som med hänsyn därtill underlåter att anmäla utbetalningen till inskrivningsdomaren för anteckning i inteckningsprotokollet att intecknade belopp minskat. Enligt rättspraxis (NJA 1930:536) blir emellertid inteckning utan verkan motsvarande utbetalt belopp vare sig inteckningshavaren lyft beloppet eller avstått från sin rätt därtill och även om föreskriven anteckning inte skett i inteckningsprotokollet. För att undvika dessa konsekvenser av det förfarande som brukar tillämpas föreslår motionären att 34 § första stycket naturvårdslagen kompletteras med en regel, hämtad från 9 kap. 69 § tredje stycket vattenlagen. Inteckningshavare skulle därigenom kunna avstå från sin rätt att lyfta utgående ersättningsbelopp utan att panträtten inskränkes.

Gällande bestämmelser

Enligt bestämmelser i naturvårdslagen den 11 december 1964 kan meddelas föreskrifter som i olika hänseenden kan inskränka tidigare möjligheter för ägare av fast egendom att bruka egendomen. Genom lagen infördes även förbud mot att utan tillstånd av länsstyrelsen nyttja täkt av sten, grus, sand eller lera för avsalu. Sådant tillstånd kan vägras eller förbindas med särskilda föreskrifter. För intrång i de tidigare möjligheterna

att bruka fastighet kan ägaren få ersättning av kronan. Om den ersättning, som fastighetsägaren har tillerkänts på vissa närmare angivna grunder, har bestämts att utgå som ett engångsbelopp och om fastigheten genom det beslut, som har föranlett rätten till ersättning, har minskat i värde så att den kan antagas inte utgöra full säkerhet för fordran, för vilken fastigheten svarade när rätten till ersättning uppkom, skall ersättningen enligt 34 § nedsättas hos länsstyrelsen. Om fördelning och utbetalning av beloppet samt om verkan därav skall gälla bestämmelserna i lagen om expropriation för det fall att nyttjanderätt eller servitutsrätt upplåts.

I 57 § andra stycket lagen om expropriation föreskrivs att bestämmelserna om fördelning hos överexekutor av köpeskillning för fast egendom som sålts på grund av utmätning skall äga motsvarande tillämpning angående expropriationsersättning för upplåtelse av särskild rätt till fast egendom, om fastigheten besväras av sökt eller beviljad inteckning för fordran eller om den jämlikt 11 kap. 2 § jordabalken kan i ägarens hand häfta för ogulden köpeskillning.

Om vid fördelningen av ersättning likvid utfaller på intecknings huvudstol, åligger det enligt 58 § lagen om expropriation länsstyrelsen att, sedan fördelningen blivit godkänd eller vunnit laga kraft, genast anmäla detta hos inskrivningsdomaren. Har panthavaren vid fördelningssammanträdet avstått från sin rätt att lyfta det utfallande beloppet, anses betalning såvitt avser medel som nedsatts enligt lagen om expropriation ändå ha utfallit på inteckningens huvudstol enligt ett avgörande av högsta domstolen (NJA 1930:536). Utfaller betalning på intecknings huvudstol, är inteckningen enligt 24 § 2 mom. inteckningsförordningen utan verkan till motsvarande belopp. Om inteckningen är meddelad i flera fastigheter, skall enligt 36 § 2 mom. samma förordning inte heller de övriga fastigheterna häfta för den del av inteckningen, för vilken betalning har utfallit vid fördelningen.

På samma sätt som nu angivits beträffande nedsatt ersättning enligt naturvårdslagen förfares med nedsatt ersättning enligt bland annat 20 § lagen om allmänna vägar, 7 § lagen om fornminnen och 11 § lagen om byggnadsminnen. Även i dessa lagrum hänvisas nämligen till bestämmelserna i lagen om expropriation för det fall att nyttjanderätt eller servitutsrätt upplåts.

I vattenlagen hänvisas däremot inte till bestämmelserna i lagen om expropriation beträffande fördelning och utbetalning av nedsatta ersättningsmedel. I stället anges i 9 kap. 69 § vattenlagen liksom i lagen om expropriation att bestämmelserna om fördelning hos överexekutor av köpeskillning för fast egendom som sålts på grund av utmätning skall äga motsvarande tillämpning beträffande nedsatta ersättningsmedel, om fastigheten som löses

eller skadas besväras av sökt eller beviljad in-teckning för fordran eller om den jämlikt 11 kap. 2 § jordabalken kan i ägarens hand häfta för ogulden köpeskilling. Beträffande andra nedsatta ersättningsbelopp än sådana som avser lösen, helt eller delvis, av fast egendom gäller enligt 69 § tredje stycket att beloppet vid fördelningen får utbetalas direkt till fastighetsägaren eller till den som ersättningen i annat fall har tillerkänts, om fordringsägarna har lämnat sitt medgivande.

I 24 § 3 mom. in-teckningsförordningen anges att särskilda regler gäller för hur in-teckning, som utgår ur brandskadeersättning, blir utan verkan. Enligt 2 § första stycket lagen den 8 april 1927 om in-teckningshavares rätt till betalning ur ersättning, som utgår på grund av brandförsäkringsavtal, prövas inte in-teckningshavares rätt till betalning vid fördelning av ersättning, om in-teckningshavaren har gett till känna att han inte önskar betalning. I 3 § samma lag stadgas att om betalning vid fördelning utfallit på in-tecknings huvudstol, blir in-teckningen utan verkan till den del den har guldits.

Förslaget till ny jordabalk

Frågan om rätt för in-teckningshavare att med bibehållen panträtt avstå från betalning av belopp som vid fördelning skulle utfalla på in-teckning behandlas i förslaget till ny jordabalk. Förslaget är f. n. remitterat till lagrådet för yttrande. Frågan behandlas i lagrådsremissen i 6 kap. 14 §.

Förslag till ny jordabalk framlades av lagberedningen i två etapper, åren 1947 och 1960 (SOU 1947: 38 och 1960: 24—26). Vid remissbehandlingen framkom viss kritik mot förslaget, särskilt i fråga om panträtten. År 1961 tillkallades en särskild utredningsman med uppgift att i vissa delar överarbeta lagberedningens förslag. Utredningsmannen avgav år 1963 betänkande med reviderat förslag till jordabalk m. m. (SOU 1963: 55). Även detta betänkande remissbehandlades.

Lagberedningen lämnar en utförlig redogörelse för behandlingen tidigare i skilda sammanhang av frågan om rätt för in-teckningshavare att låta in-teckning kvarstå med oförändrat belopp, om in-teckningshavaren vid fördelning avstår från belopp som skulle utfalla på in-teckningen. I detta hänseende kan hänvisas till betänkandet (SOU 1960:25 s. 217—219).

Beredningen anför härefter bland annat följande.

Nu gällande bestämmelser om den inverkan som vid expropriation och annat likställt förvärv fördelningen har å panträttens belopp leda till att i första hand panträtter med bästa förmånsrätt reduceras, medan panträtter med sämre förmånsrätt i regel lämnas oberörda. Detta förhållande synes stå i mindre god överensstämmelse med den inom in-teckningsrätten eljest gällande grundsatsen om panträttsskyddets avvägning mellan flera pant-

rätter. Sannolikt har man utgått från att det för panthavaren utgjorde en förmån att erhålla betalning. Uppenbart är ock detta ofta fallet. I tider med stigande ränta ställer sig en sådan betalning gynnsam för panthavaren, även om säkerheten alltjämt är fullt betryggande, medan det motsatta inträffar, då räntan är fallande. Från de nu angivna utgångspunkterna synes det bäst överensstämma med lagstiftningens allmänna grunder att panthavarna efter deras inbördes företråde erhålla valrätt huruvida de vilja låta beloppet inestå eller ej; de böra med andra ord i tur och ordning erbjudas att lyfta ersättningen och endast den panträtt å vilken betalning guldits bör bli utan verkan till motsvarande belopp. Det är detta förfaringsätt som nu tillämpas vid fördelning av brandskadeersättning.

För genomförande av en sådan ordning är det uppenbarligen en förutsättning att icke andra rättsägares intressen därigenom åsidosättas. Beträffande panträtter föreligger uppenbarligen icke någon risk i detta hänseende. Innehavaren av en sådan har, när han avstår från betalning vid fördelningen, därigenom tillkännagivit att han anser fastigheten eller den återstående delen av denna, även med det reducerade värdet, erbjuda full täckning för det pantförskrivna beloppet; för rättsägare, som i förmånsrätt följa närmast efter den som mottagit betalning, inträder liksom med det nuvarande systemet en motsvarande förbättring i förmånsrätten. Det nu sagda äger tillämpning även i fråga om fastighetsägaren; skulle samtliga fordringsägare i fastigheten avstå från betalning, kommer beloppet att utbetalas till fastighetsägaren. Mera oviss ter sig situationen i fråga om sådana begränsade sakrätter vilkas innehavare icke vid fördelningen äga uppbära betalning. Det har anmärkts att det för innehavaren av en dylik rättighet, som åtnjuter sämre rätt än panträtten, kan leda till rättsförlust, om panträtten likväl bibehålles vid sitt ursprungliga belopp; ett avstående från betalning utan avskrivning å panträtten skulle medföra ökad risk att rättigheten vid exekutiv försäljning ginge förlorad.

Vid bedömande av detta spörsmål må till en början fastställas att någon sådan ökad risk uppenbarligen icke uppkommer för rättsägare, som följer efter den fordringsägare, vilken uppburit betalning; genom beloppets avskrivning å panträtten har det tidigare rättsläget för denne rättsägare återställts. Anmärkningen är formellt befogad allenast i vad angår rättsägare, vars företråde ligger efter fordringsägare som avstått från betalning men före fordringsägare eller fastighetsägare som mottagit betalning. Vad angår rättigheter med nu angivna läge torde som regel kunna antagas att de vid exekutiv auktion falla inom lägsta budet och sålunda av denna anledning komma att bibehållas. Även om så icke är förhållandet, är det dock osannolikt att utsikten till rättighetens bevarande vid auktionen skulle i någon nämnvärd mån påverkas av att någon avskrivning ej skett å panträtten. Borgenären har själv bedömt situationen så att den kvarstående säkerheten var fullt betryggande för panträttens hela kapitalbelopp. Om vid den exekutiva auktionen rättigheten dock går förlorad, lär detta få antagas ha sin grund i helt andra omständigheter.

En utväg vore visserligen att för nu ifrågavarande fall göra frågan huruvida panträtten må gälla med oförändrat belopp beroende av om sådan rättsägare som här avses lämnar sitt samtycke därtill. Den nu antydda lösningen skulle emellertid komplicera rättsreglerna och deras tillämp-

ning samt i många fall resa hinder mot uppnåendet av syftet med den ifrågasvarande lagändringen. Ej heller har vid tillkomsten av 1927 års lag sådan garanti ansetts erforderlig eller ens varit under diskussion.

Av vad nu anförts finner beredningen övervägande skäl tala för en generell lösning av denna fråga enligt de grunder som angivits i 1927 års lagstiftning. En panthavare skulle alltså äga att vid fördelningen avstå från sin rätt till utdelning utan att beloppet avskrevs å hans panträtt; den utdelning från vilken han sålunda avstått ingår då i de medel som äro att tillgå vid fördelningen till närmaste fordringsägare i fastigheten och, om alla fordringsägarna avstå, till fastighetsägaren.

Beredningen uttalar vidare, att ett stadgande av nu angiven innebörd bör upptas i jordabalken och inte i de särskilda författningar som behandlar förfarandet vid fördelningen. Som huvudregel bör gälla att inteckningen är utan verkan, om och i den mån vid fördelningen betalning utfaller på huvudstolen av den intecknade fordringen. Till denna huvudregel torde lämpligen kunna fogas stadgandet om verkan av att borgenären avstått från betalning. En hänvisning torde alltjämt böra ske till 1927 års lag om brandskadeersättning.

Jordabalksutredningen, som till skillnad från lagberedningen föreslår att inteckning även i fortsättningen skall kunna meddelas i flera fastigheter gemensamt, framhåller inledningsvis att infogande av bestämmelser om gemensam inteckning i lagberedningens förslag kräver en avvikande regelkonstruktion, såvitt avser inverkan av medelsfördelning på sådan inteckning. Detta beror på att beredningen öppnat möjlighet för panthavare att, innan fördelningen ägt rum, avstå från sin rätt till betalning utan att beloppet avskrivs på inteckningen. I övergångssammanhanget diskuterade beredningen hur det nya stadgandet skulle verka i en situation, då den fastighet vari inteckningen fick kvarstå var gemensamt intecknad med annan fastighet. Det fanns enligt beredningen två vägar att göra det nya stadgandet tillämpligt även i fråga om gemensam inteckning. Den ena innebar, att det belopp, som avståendet gällde, inte senare skulle vid en exekutiv auktion få såsom brist överföras till övriga fastigheter. Alternativet skulle vara, att innehavaren av gemensam inteckning under förutsättning av samtycke från rättsägare i övriga samintecknade fastigheter skulle få behålla inteckningen orubbad, trots att han vid fördelningen kunnat lyfta betalning. För den övergångstid, under vilken gemensam inteckning skulle kvarstå, ansåg sig beredningen emellertid inte böra förorda någondera av dessa båda utvägar. I stället föreslogs att den nya bestämmelsen om rätt för panthavare att utan inverkan på inteckningen avstå från betalning inte alls skulle gälla gemensam inteckning.

Utredningen, som haft att bedöma frågan utifrån det förhållandet, att gemensam inteckning skall finnas kvar även i fortsättningen och ej endast under en kort övergångstid, anser uteslutet att låta den av beredningen

föreslagna nya bestämmelsen utan vidare bli tillämplig också på gemensam inteckning. De av lagberedningen diskuterade båda alternativen till särregler skulle enligt utredningens mening i alltför hög grad komplicera rättstillämpningen. Den lösning, som förutsätter medgivande från samtliga berörda rättsägare, torde dessutom vara sådan, att syftet med lagändringen i många fall inte skulle uppnås. Utredningen föreslår därför att rätten för panthavare att utan inverkan på inteckningen avstå från betalning ej skall gälla gemensam inteckning.

I remissyttrandena framhåller länsstyrelsen i Kronobergs län att det är angeläget att bestämmelserna i jordabalken utformas så att möjlighet öppnas också för innehavare av gemensam inteckning att utan rättsförlust avstå från expropriations- och liknande ersättningar till förmån för panthavare med sämre rätt. Länsstyrelsen anser att utredningens argument att ett utsträckande av reformen skulle i alltför hög grad komplicera rättstillämpningen inte är bärande. Det torde inte möta några större svårigheter för fördelningsmyndigheten att även beträffande gemensamma inteckningar avgöra vilka medgivanden som erfordras för att en inteckningshavare skall med bibehållen panträtt kunna avstå från att lyfta ett nedsatt belopp. Landshypoteksombudsmansföreningen intar samma ståndpunkt och uttalar att en lösning av frågan måste anses ytterst angelägen från fastighetskreditväsendets synpunkt.

Departementschefen anför följande.

Jag delar i princip lagberedningens uppfattning att en inteckningshavare bör kunna vid medelsfördelning, som avses i detta lagrum, avstå från rätt till betalning utan inverkan på inteckningen. Denna från praktisk synpunkt betydelsefulla reform får dock inte sitt fulla värde, om den inte görs tillämplig också på gemensam inteckning. Här möter emellertid särskilda problem. Anledningen till att, i fall som åsyftas i denna paragraf, medel fördelas mellan rättsägare i fastighet är att denna av en eller annan orsak nedgått i värde på grund av att den i visst hänseende tas i anspråk eller lider skada eller intrång eller att den i anledning av expropriation eller annat tvångsförvärf helt befrias från gravationer. Häftar fastigheten gemensamt med en eller flera andra fastigheter för inteckning skulle nämnda förhållande i och för sig kunna leda till att övriga fastigheters ansvar för den gemensamma inteckningen ökade. En sådan följd motverkas dock av att ersättningen hålls rättsägarna till handa. Om innehavaren av pantbrev på grundval av gemensam inteckning utan vidare skulle äga avstå från sin del av ersättningen, skulle alltså rättsägarna i övriga fastigheter gå miste om kompensationen för det ökade inteckningsansvaret. Det erfordras således ett särskilt regelsystem för att i nödig utsträckning tillgodose alla intressenter.

Den av lagberedningen antydda lösningen på problemet som innebär att brist inte skulle få överföras till övriga fastigheter från den fastighet som medelsfördelningen gäller, är uppenbarligen inte godtagbar. Genom en sådan ordning skulle nämligen pantbrev på grundval av gemensam in-

teckning uppkomma, vilka inte ens subsidiärt uppbär fullständigt gemensamt inteckningsansvar. En sådan ordning har konsekvent undvikits i andra sammanhang. Det återstår då endast att göra rätten för innehavaren av pantbrev på grundval av gemensam inteckning att utan inverkan på inteckningen avstå från ersättning beroende av att berörda rättsägare samtycker till avståendet. Denna utväg leder visserligen, såsom jordabalksutredningen anmärkt, till vissa komplikationer. Dessa är emellertid inte andra än som möter exempelvis vid relaxation och det kan inte göras gällande att fördelingsmyndigheten skulle sakna kompetens att handha ett sådant system. Jag har därför stannat för att föreslå, att även innehavare av pantbrev på grundval av gemensam inteckning skall utan inverkan på denna kunna avstå från ersättning vid medelsfördelning, under förutsättning att vederbörliga sakägarmedgivanden inges. Föreligger inte sådana medgivanden i erforderlig utsträckning, bör inteckningshavaren oundgängligen vara skyldig att ta betalning. Reglerna om sakägarmedgivanden har utformats i konsekvens med vad som gäller vid relaxation.

Förslaget har följande huvudsakliga innehåll.

Då myndighet fördelat medel mellan rättsägare i intecknad fastighet, svarar denna icke för inteckningen i den mån betalning utfallit på pantbrevets belopp. Om betalning utfallit på grund av gemensam inteckning, är den eller de återstående fastigheterna i samma mån fria från ansvar.

Om rättsägare före fördelningen avstått från sin rätt till betalning, inverkar fördelningen icke på inteckningen. I fråga om gemensam inteckning gäller detta dock endast om samtycke till avståendet lämnats av såväl ägare till övriga av inteckningen besvärade fastigheter som innehavare av panträtt eller annan rättighet, som är inskriven, om rättigheten gäller i en eller flera av fastigheterna med lika rätt som eller sämre rätt än inteckningen.

Utskottet

Enligt bestämmelser i naturvårdslagen kan till skydd för bland annat friluftslivet och landskapsbilden meddelas föreskrifter eller beslut, som på olika sätt begränsar en fastighetsägares rätt att fritt disponera över sin egendom. I viss utsträckning kan han få ersättning av kronan för den skada han lider. Så är fallet bland annat om tillstånd till grustäkt vägrats och marken till följd härav kan användas endast på sätt som står i uppenbart missförhållande till dess värde vid tiden för lagens ikraftträdande. I vissa fall skall ersättning enligt föreskrift i 34 § naturvårdslagen nedsättas hos länsstyrelsen, dock endast om fastigheten genom det beslut, som föranlett rätten till ersättning, undergått sådan minskning i värde att den inte kan antagas utgöra full säkerhet för fordran, för vilken fastigheten svarade då rätten till ersättning uppkom. Beträffande fördelning och utbetalande av beloppet och verkan därav skall expropriationslagens bestämmelser för det fall att nyttjanderätt eller servitutsrätt upplåtes gälla i tillämpliga

delar. Enligt dessa bestämmelser skall nedsatt ersättning fördelas på samma sätt som köpeskilling för fast egendom som sålts på grund av utmätning. Utfaller vid fördelningen likvid på intecknings kapitalbelopp, skall länsstyrelsen anmäla detta till inskrivningsdomaren för anteckning i fastighetsboken. Inteckningen blir nämligen utan verkan till så stort belopp som utfaller på kapitalbeloppet. Om panthavaren vid fördelningssammanträdet avstått från sin rätt att lyfta det utfallande beloppet, har detta i rättspraxis bedömts som om betalning utfallit.

Även beträffande ersättning enligt en del andra lagar av expropriationsrättslig natur såsom lagen om allmänna vägar, lagen om fornminnen och lagen om byggnadsminnen gäller expropriationslagens nu nämnda regler.

I fråga om vissa slag av ersättningar enligt vattenlagen gäller däremot att beloppet får betalas ut direkt till fastighetsägaren eller till den som ersättningen i annat fall har tillerkänts, om fordringsägaren lämnat sitt medgivande. Utbetalningen inverkar inte på inteckningshavarens panträtt.

Motionären hemställer att riksdagen måtte besluta att 34 § naturvårdslagen, efter mönster av nämnda regel i vattenlagen, ändras så att utbetalning av nedsatt belopp får ske till vederbörande fastighetsägare eller till den som ersättningen i annat fall har tillerkänts, om fordringsägarna har lämnat sitt medgivande därtill. Till stöd för yrkandet anför motionären bl. a. att fastighetsägare, som tillerkänts ersättning enligt naturvårdslagen, i flertalet fall inhämtar medgivande från inteckningshavarna att ersättningarna får utbetalas till fastighetsägarna. Inteckningshavarna utgår därvid från att utbetalningen icke påverkar inteckningarna. Denna uppfattning delas enligt motionären av åtskilliga länsstyrelser, som därför underlåter att göra föreskriven anmälan till inskrivningsdomaren.

Utskottet vill först erinra om att ersättning enligt naturvårdslagen av här ifrågavarande slag i många fall kan utbetalas till vederbörande rättsägare utan föregående nedsättning. En förutsättning härför är dock att den skada eller det intrång som ersättningen avser är väsentligen utan betydelse för fordringsägares säkerhet. Sådan till annan rättsägare utbetald ersättning har inte någon inverkan på det intecknade beloppet. Sker nedsättning blir emellertid de i det föregående nämnda reglerna tillämpliga.

Utskottet anser att skäl talar för att en inteckningshavare vid fördelning av nedsatt ersättning enligt naturvårdslagen bör kunna avstå från rätt till betalning utan att detta inverkar på inteckningen. Då emellertid som ovan nämnts det gällande stadgandet i naturvårdslagen har sin motsvarighet på flera håll i annan expropriationsrättslig lagstiftning bör frågan ses i ett vidare sammanhang. Det synes också kunna förväntas att den inom en ej alltför avlägsen framtid kommer att få en lösning som tillgodoser motionärens önskemål. Som närmare framgår av redogörelsen ovan har nämligen i det till lagrådet remitterade förslaget till ny jordabalk föreslagits

bestämmelser med generell giltighet i huvudsaklig överensstämmelse med motionärens förslag. Som huvudregel skall enligt förslaget såsom f. n. gälla att då myndighet fördelat medel mellan rättsägare i in-tecknad fastighet denna inte svarar för in-teckningen i den mån betalning utfallit. Om rättsägare före fördelningen avstått från sin rätt till betalning, skall emellertid fördelningen inte inverka på in-teckningen. Särskilda regler föreslås för gemensamma in-teckningar. Även innehavare av pantbrev på grundval av sådan in-teckning skall utan att detta inverkar på in-teckningen kunna avstå från ersättning vid medelsfördelning under förutsättning att medgivande härtill lämnas av vissa rättsägare.

Då förslag som tillgodoser motionärens önskemål sålunda redan framlagts är någon riksdagens åtgärd i ärendet inte påkallad.

Utskottet hemställer

att motionen I: 697 icke föranleder någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 12 mars 1968

På tredje lagutskottets vägnar:

ERIK ALEXANDERSON

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Alexanderson (fp), Knut Johansson (s)*, Ebbe Ohlsson (h), Nils-Eric Gustafsson (cp)*, Erik Jansson (s), Ernulf (fp)*, Hansson (s)* och fru Landberg (s);

från andra kammaren: herrar Johansson i Torp (s), Nyberg (fp), Grebäck (cp)*, Hedin (h)*, Tobé (fp)*, Svenning (s), fru Ekroth (s) och herr Hammarberg (s).

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.